

NATO je papírový tygr

- CZ24 News | 4. února 2024

Boj proti politické kontrole Sovětského svazu nad východní polovinou Evropy znamenal vytvoření vlastní politické kontroly Spojených států nad západní částí kontinentu, a tak vznikly dvě loutky: evropská část pod kontrolou NATO a evropská část pod kontrolou Varšavské smlouvy.

Díky přítomnosti americké vojenské síly by námořní válka měla pro Sovětský svaz katastrofální následky, protože vojenské základny NATO byly zřízeny podél gigantických okrajů evropského a amerického pobřeží Atlantiku; a ve stejně dlouhých úsecích zemí NATO hraničících se Středozemním mořem v Evropě a Turecku, spolu se základnami na strategických místech po celém světě.

Když byla rozpuštěna Varšavská smlouva a Sovětský svaz a NATO pohltilo východní část Evropy pod bývalou komunistickou kontrolou, evropská část NATO, místo aby dosáhla jakési nezávislosti, se stala pouze ještě větší loutkou, jejíž části hraničí s oslabeným Ruskem.

Navzdory současné slabosti Ruska zůstává celá Evropa snadným cílem nejen pro ruské rakety a bombardéry dlouhého doletu, ale většina evropského obchodu by byla do značné míry vystavena nebezpečí ze strany ruské námořní síly, která stále disponuje slušnou silou ponorek a hladinových lodí. schopných nést jaderné zbraně, hypersonické střely a podvodní drony s jaderným pohonem (Status-6).

Všechny evropské části NATO mohou být na svých pobřežích a námořních trasách uvězněny v námořní blokádě, pokud je Spojené státy nebudou chránit před Ruskem. Taková ochrana je v zájmu nepřátel Evropy, neboť pouze její nepřátelé by si přáli rozdělenou a bezmocnou Evropu tím, že by eliminovali ruskou moc na kontinentu. Evropané dosáhli svého cíle ve studené válce, když byl zničen komunistický systém Sovětského svazu a rozpuštěna Varšavská smlouva, ale cokoli nad tento rámec je pro Evropu jako celek škodlivé, protože řada faktorů zajišťuje, že bez Ruska nemá Evropa budoucnost a stejně tak bez Evropy nemá budoucnost Rusko.

Velká část studenoválečné a poststudenoválečné propagandy umožnila NATO ovlivňovat záměry evropských národů proti jejich vlastním zájmům, a to proto, že se NATO prezentuje jako nepostradatelná součást Evropy, zatímco ve skutečnosti je jí NATO namísto toho, aby bylo součástí Evropy, zcela cizí, protože jeho vznik a cíle pocházejí od stejných lidí, kteří z evropských zemí udělali jen něco víc než satelitní státy. V době Jelcinova Ruska se myšlenka přeměnit i tuto zemi v trvalý satelitní stát nezdařila jen proto, že rozpad Sovětského svazu byl tak náhlý a velkolepý, že celé generace bývalých sovětských vojenských specialistů a odborníků byly ještě mladé a svěží, což dalo Rusku nový základ k tomu, aby pokračovalo jako suverénní stát, přičemž řízením tohoto chaosu byl pověřen prezident Putin, bývalý agent KGB.

Nyní se situace změnila

Rusko disponuje zbraní, o které se často nemluví: svými námořními silami. Jsou klíčovým prvkem ruské obrany nejen kvůli svému současnému taktickému potenciálu jako obránci ruských námořních zón a pobřeží, spolu s jejich úlohou nosičů strategických jaderných zbraní, ale také kvůli svému strategickému potenciálu v budoucnosti, kdy Spojené státy již nebudou ochráncem NATO v Evropě, protože USA jsou zemí určenou k rozpuštění; kvůli jejich rostoucí neschopnosti udržet unipolární světový řád. Globalistické elity nezbytně potřebují, aby se novým centrem jejich systému stala

talasokratická Čína, a vzhledem k nevyhnutelnému spojení mezi NATO a talasokratickou Čínou jako jeho novým ochráncem musí Rusko jednat v krátkém časovém úseku mezi zánikem USA jako supervelmoci a dovršením spojení mezi Čínou a evropskou částí NATO. Rusko stále disponuje slušnými ponorkovými silami i hladinovými flotilami, které jsou navzdory absenci silné letadlové lodi nebo teplých přístavů s přímým přístupem k oceánům stále schopny důležitých regionálních operací.

Celé ruské námořnictvo je nyní pod vedením prezidenta Vladimira Putina ve fázi rozsáhlé modernizace a rozšiřování. Tento projekt je klíčový nejen pro Rusko, ale i pro budoucnost lidstva, a většina lidí ve vlasteneckých kruzích, včetně euroasijských, prostě není schopna vidět, že zatímco spory o části Ukrajiny a Gruzie rozptylují veřejné mínění, námořní síla Ruska je na vzestupu, protože Putin a jeho tým si jistě již uvědomují, proč je posílení námořnictva do budoucna mnohem důležitější než provádění politiky obnovy hranic v současnosti. V současné době ještě nejsou pro takovou politiku obnovy vytvořeny mezinárodní podmínky, protože sjednocení Ruska vyžaduje euro-sibiřské politické a kulturní sjednocení jako celku.

Již v roce 2020 Putin odhalil svůj plán na rozšíření ruského námořnictva o dalších 40 lodí (RBC "Společnost" 2020), přičemž vše se má uskutečnit současně s rozsáhlým procesem modernizace ruského námořnictva, které získá hypersonické zbraně pro zvýšení svých bojových schopností. spolu s nejrůznějšími novými technologickými možnostmi, jako jsou například podvodní bezpilotní letouny s jaderným pohonem (Status-6).

Zásadní význam tohoto současného vývoje v ruském vojenském myšlení nebyl správně vyjádřen, protože se nejedná pouze o probíhající technický proces, ale také o zásadní odklon od tradiční ruské vojenské strategie, která se téměř výhradně soustředila na pozemní a jaderné odstrašení. Především proto, že politika spoléhání se na velké pozemní síly nakonec nedokázala ochránit carskou říši ani Sovětský svaz před zhroucením. Během studené války všichni viděli, jak se i obrovské pozemní síly ukázaly jako zbytečné tváří v tvář postupnému ekonomickému a kulturnímu zadušení NATO, které mělo ohnout vůli sovětského vedení a jeho lidu, jenž se vzdal vlastního civilizačního projektu výměnou za západní suverenitu. Evropská rovnováha sil se může radikálně změnit ve prospěch Ruska, pokud ruské námořnictvo bude bránit rozvoji světového obchodu takovým způsobem, že všechny evropské části NATO budou uvězněny ruskými ponorkami a hladinovými loděmi na moři a ruskými pozemními silami na východním křídle Evropy, a to vše podpořeno stále znepokojující hrozbou rozsáhlých arzenálů taktických a strategických jaderných zbraní a nových hypersonických raket a podvodních jaderných dronů.

Kromě strategického faktoru, kdy jsou tyto hlavice schopny dosáhnout hlavních městských a vojenských center NATO, existuje i taktický faktor, kdy je k dispozici rozsáhlý arzenál taktických jaderných zbraní připravených zlikvidovat evropská námořnictva a jejich základny, pokud jim chybí současná podpora USA. Odstrašující účinek použití jaderných, hypersonických a bezpilotních zbraní v kombinaci s námořní bloádou proti NATO v Evropě nutně donutí civilní a vojenské představitele v Evropě použít veškerou racionalitu, která jim ještě zbývá, a vybrat si mezi dvěma zcela odlišnými výsledky. První výsledek zahrnuje euro-sibiřské politické a kulturní sjednocení, z něhož se bude těšit nejen Rusko, ale všechny evropské národy jako celek. Druhým výsledkem je jaderné zničení lidské civilizace. Učinit správné rozhodnutí bude vzhledem k výše uvedenému poměrně snadné.

Nová strategická doktrína

Bez podpory USA by evropská část NATO neměla k dispozici síť amerických sil podél rozsáhlého pobřeží Atlantiku a Středozemního moře ani podporu amerických sil umístěných v jiných regionech světa. Námořnictva evropských zemí, jako je Německo, Francie a Velká Británie, by byla omezena na menší vodní plochu a bránila by mnohem menší území na souši. Malé území evropských zemí, jako je Německo, Francie a Velká Británie, a jejich těsná blízkost k Rusku je v případě touhy po přímé

vojenské konfrontaci nesmírně ohrožují. Hrozba, které v současné době čelí rozsáhlá území USA, Ruska nebo Číny, je již nyní velká vzhledem k rozvoji jaderných a raketových technologií, ale hrozba, které čelí menší země, je mnohem větší bez ohledu na to, zda se jedná o malé jaderné mocnosti, jako je Francie a Velká Británie. Ze všeho výše uvedeného je zřejmé, že v dnešní době ruských jaderných zbraní, hypersonických raket a bezpilotních jaderných ponorek by námořní blokáda NATO v Evropě (kam patří i turecký Istanbul) měla zcela jiný výsledek než ponorkové kampaně, které vedlo Německo proti Británii během obou světových válek.

Vojenská hegemonie Ruska v Evropě, která by již nebyla pod kontrolou USA, by byla částečně důsledkem historického politického uspořádání, které severoamerický talasokratický vliv uplatňoval na své evropské loutky a jehož výsledkem by byla rozdělená a bezmocná Evropa závislá na Spojených státech jako každý protektorát. Stejně jako sovětské námořní aktivity v minulosti, ani současná ruská přítomnost na mořích nevyžaduje námořnictvo schopné celosvětových operací, ale pouze flotily schopné regionálních operací, které mohou izolovat evropskou část NATO bez potřeby velkých letadlových lodí nebo obojživelných výsadků.

Letadlové lodě a obojživelné výsadky jsou užitečné pouze pro země, které si chtějí podmanit slabší mocnosti ve vzdálených regionech, ale v kontinentálním měřítku, které je zcela odlišné od globálního, stačí blokáda a odstrašení. Taktické cíle v takové situaci nemají nic společného s okamžitými leteckými údery a vyloděním, ale s ekonomickým a psychologickým úbytkem způsobeným bloádou.

Pokud budou chtít evropské země NATO použít proti Rusku své letadlové lodě, budou tyto letadlové lodě snadným cílem pro palbu nejmodernějších raket a bezpilotních zbraní, takže poměr sil se vůbec nezmění jen proto, že Evropa má několik vlastních letadlových lodí schopných vypouštět moderní letadla. Důvodem, proč ruské námořnictvo stále hodlá udržovat alespoň jednu letadlovou loď, jako je Admirál Kuzněcov, není vedení operací proti NATO nebo jiné velké mocnosti, ale prostě provádění leteckých úderů proti malým vojenským silám, jako jsou teroristické spolky a další protivníci s nízkou technickou úrovní. Letadlové lodě a obojživelné výsadky se podobně jako francouzské zákopy před rokem 1940 staly základem toho, co by Charles de Gaulle, poku by byl oživen, mohl považovat za novou "Maginotovu mentalitu", což je termín, který označuje vojenské plány zaseknuté ve strategiích minulých válek a zároveň vytváří falešnou představu obranné bezpečnosti.

Diego Daniel García vystudoval antropologii na Uruguayské státní univerzitě a publikoval články v angličtině a srbštině pro známý ruský portál geopolitica.ru.

Celé desetiletí pracoval jako spisovatel a vydával tituly v angličtině (pod pseudonymem Pyotr Volkov). Dlouhá cesta vyjádřená jeho dvěma díly – "Horizonty čtvrté politické teorie" (2019) a "Geopolitika apokalypsy" (2020) – sahá od starověkých náboženství, vývoje křesťanského pravoslaví až po současné filozofy, jako je kontroverzní ruský myslitel Alexandr Dugin.

AUTOR: Diego Daniel García

ZDROJ: CFP!